

[Gert Peterson.]

sluger åbenbart derfor professionaliseringen for at opnå to ting: at bremse stigningen i antallet af militærnægtere eller i hvert fald gøre denne stigning uaktuel for militæret og at skabe et lidt bedre klima omkring militæret i ungdommen. Jeg tvivler på, at man med disse lovændringer opnår sit formål. Måske kan man ikke engang skaffe sig det fornødne antal professionelle, i hvert fald ikke ad frivillighedens vej.

Men nok så betydningsfuldt er det, hvorfor så mange unge i dag siger nej til militærtjeneste eller kun aftjener militærtjenesten for at få det overstået i en fart. Det er vel et spørgsmål, der forbitrer mange officerers og forsvarsvenlige politikeres tilværelse, og på en måde gør det mig lidt ondt for dem, for jeg har ikke truffet officerer eller forsvarsvenlige politikere, som var krigsgale. De sætter dem, jeg har truffet, lige så meget pris på fred og føler lige så meget afsky for krig, som jeg gør; i den henseende er jeg ganske enig med den konservative ordfører. Jeg skal da ikke benægte, at den gamle officersstype — og dem var der jo temmelig mange af i mellemkrigstiden, mest hisset, men også her — som mente, at krigen var et stålbad, der skabte sande mænd osv., måske findes nogle steder. Jeg har ikke truffet den, men jeg kan ikke forsværge, at den findes. Men — og det er det afgørende — vore modererede forsvarsvenner lever alligevel; selv om de er blevet rarere mennesker end deres forgængere, så lever de på en filosofi og en holdning, som er nutidens ungdom totalt fremmed, og med rette.

De indlæg, man har hørt her, er der i virkeligheden på mange måder noget ganske uvirkeligt over, og jeg tror, at sådan fornemmes det i mange kredse i dette lands befolkning, indlæg om de 7.000 mand, de 6 eller 9 eller 12 måneders tjenestetid osv. Jeg vil gerne have lov til at konfrontere denne diskussion med nogle kendsgerninger om livet, og undskyld mig så denne ekskurs, men jeg tror alligevel, den er mere relevant end Carl Ploug fra det forrige århundrede, og hvad der skete på de russiske stepper for 30-35 år siden. Den svenske stats forskningsinstitut, SIPRI, anslår i sin årbog for 1969-1970, at der står sprængkraft i størrelsesordenen 60 tons tnt til rådighed, om jeg så må sige, for hver enkelt af de snart 4 milliarder

indbyggere på kloden. Ifølge den sidste publikation fra det britiske institut for internationale strategiske studier udgør antallet af interkontinentale raketter, som de to supermagter råder over, med en overvægt til Sovjetunionen, nu ca. 2.500; antallet af raketter, placeret på u-både, er oppe på 1.100 med overvægt til USA. Desuden menes Sovjet at råde over 500 eller 1.000 mellemdistance landbaserede raketter, til gengæld anslås antallet af taktiske kernevåbenladninger, som De Forenede Stater har placeret i Vesteuropa inden for NATOs rammer, at ligge på omkring 7.000. Så har jeg endda ikke nævnt de ca. 2.500 amerikanske fly, der kan medføre kernebombes, og de ca. 2.100 sovjetiske fly, der kan udføre samme opgave, eller de små 300 fremføringsmidler for kernesprængladninger, som England og Frankrig, vore to kommende partnere i fællesmarkedet, hvis Danmark bliver medlem, råder over. Jeg har slet ikke talt om den pågående oprustning, men det vil jeg gøre, for jeg synes ikke, vi kan drøfte Danmarks militære forhold uden at komme ind på den militært teknologiske udvikling omkring os; Danmark er ingen ø, Danmark er en del af verden.

Den igangværende serie i våbenkapløbet, raketkapløbet, begyndte under præsident Kennedy omkring 1960. Baggrunden var en idé om, at der var blevet bygget hundredvis af nye sovjetiske interkontinentale raketter. Senere viste det sig, at de sovjetiske tal faktisk havde ligget på under en snes. I 1964 rådede USA derfor over godt 800, Sovjetunionen over 200 interkontinentale raketter. Fra og med 1966 tog det sovjetiske raketbygningsprogram fart, og i 1969 passerede det sovjetiske lager det amerikanske; den udvikling er fortsat siden hen, men til gengæld har amerikanerne sat skub på på en række andre områder. For når det kommer til antallet af atomare sprængladninger, er USA stadig Sovjetunionen uendelig overlegen. Allerede først i 1960erne begyndte USA at udvikle såkaldte NRV-raketter, dvs. raketter med flere separate atomare sprængladninger. Inden udgangen af 1970 var samtlige Polaris u-både udstyret med disse, således at der til de godt 600 raketter, som disse u-både blev stykket med, svarer mellem 1.300 og 1.600 separate sprængladninger, hver med en sprængkraft på 1/2 megaton.